

ŽUPNE OBAVIJESTI

PONEDJELJAK- 7.30 + Novosel Stanislav, Ivan i Marija

UTORAK - 7.30 + Skupnjak Antonija god.

SRIJEDA - 7.30 + Magić Josip god. Mijo i Dragutin

ČETVRTAK - SVIJEĆNICA

7.30 + Jagačić Marija

17.00 + Mlakar Stjepan, Kosec Marija i Ivan

PRVI PETAK - sv. Blaž

- 7.30 + Koren Stjepan, Vugrinec Bartol i Branimir

Klanjanje pred Presvetim 19.00

SUBOTA - 17.00 - skupna sv. misa – popis na oglasnoj ploči

NEDJELJA – 5. NEDJELJA KROZ GODINU

7.30 + župna

9.30 + Hrman Petar god. i roditelji

11.00 + Novosel Ivan god. Terezija i ob. Novosel

ŽUPNE AKTIVNOSTI: dječji zbor – petak u 18:00

MINISTRANTI: susret u subotu u 10.00

ŽUPNI VJERONAUČ: petak - prvopričesnici u 14.30, firmanici u 17.00

Gospodine, iz Staroga saveza prešli smo u Novi.

Udijeli nam da odložimo staroga čovjeka

a obučemo Novoga, u svetosti i pravednosti.

Po Kristu Gospodinu našem.

(liturgijska molitva IV. tjedna korizme — Rimski misal)

Uredništvo: Marko Domiter; Odgovara: Josip Hadrović, žpk.

siječanj, 2012. Široke Ledine 4, Trnovec, web: www.zupa-trnovec.hr

e-mail: zupnilistic.trnovec@gmail.com, info@zupa-trnovec.hr

ŽUPA MAJKE BOŽJE SNJEŽNE - TRNOVEC

ŽUPNI LISTIĆ

Godina IV.

broj 10 (166)

29. siječnja 2012.

4. NEDJELJA KROZ GODINU

Psalam 95

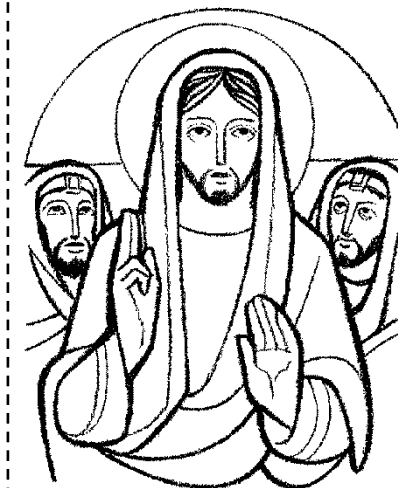
*O da danas glas Gospodnji poslušate:
ne budite srca tvrda!*

Dođite, kličimo Gospodinu,
uzvikujmo Hridi, Spasitelju svome!
Pred lice mu stupimo s hvalama,
kličimo mu u pjesmama!

Dođite, prignimo koljena i padnimo nice,
poklonimo se Gospodinu koji nas stvorio!

Jer on je Bog naš,
a mi narod paše njegove,
ovce što ih on čuva.

O da danas glas mu poslušate:
„Ne budite srca tvrda kao u Meribi,
kao u dan Mase u pustinji
gdje me iskušavahu očevi vaši,
iskušavahu me premda vidješe djela moja.“

Ulazna pjesma

Spasi nas,
Gospodine,
Bože naš,
i saberi nas
iz naroda,
da slavimo
tvoje sveto ime,
da se tvojom
slavom ponosimo.

PRIČA O PIJETLU GOSPODE ZITE

Malo nakon što bi njezin pijetao zakukurikao, iza brda, preko sela, bljesnulo bi sunce. Iako je to oduvijek bilo tako — otkad ju pamćenje služi — ipak, zadnjih trideset dana, gospođa Zita je sve potanko bilježila. Sada joj je, na zadnji dan pokusa, s pravom znanstvenom sigurnošću, bilo potvrđeno ono što je već godinama znala: pijetlov pijev uzrok je sunčeva izlaska. Radovala se što je, tako velikom stvari, doprinosila svijetu, a naravno i selu. Ali gotovo nitko nije obraćao pozornost na nju, a to je gospođi Ziti nanosilo silan čemer u dušu. Ponašali su se prema njoj kao da je bilo tko drugi u selu — čak i gore od toga, žestila se često. Jedne nedjelje, poslije mise, popela se na kesten pred crkvom i jakim glasom navijestila svima prijetnju: “Kako ste svi vi ovdje nezahvalnici, koliko god vas u selu ima — a osobito župnik — ja i moja sestra iselit ćemo sutra zauvijek iz v a š e g sela — a onda ćete vidjeti svoje!” Pred crkvom je nastao muk. “Te budale su toliko ohole da će radije ostati bez sunca nego da mole da ostanem”, mislila je gospođa Zita ogorčeno, vidjevši da svi šute. I dok su pred njom ljudi još uvijek zbunjeni stajali, ona je demonstrativno otišla kući. Sutradan je gospođa Zita odselila, ponijevši, naravno, sa sobom i pijetla. Nastanivši se u planinskoj kućici u dalekom kraju prvo jutro, prije zore, izašla je na dvorište. Bila je u strepnji hoće li njen pijetao i ovdje uspjeti uzdignuti sunce svojim pijevom — jer nikad se ne zna. Načuljenih ušiju u mraku, odjednom je začula prodorni pijetlov pijev. Ubrzo je sunce počelo izvirivati iznad brda. Dušu joj je preplavila zloradost; sada je bila potpuno sigurna: sunce sad izlazi ovdje, a njezino je selo u tami. ‘Pravo im budi, to su i tražili!’ Još i danas gospođa Zita, iako su već od tada prošle mnoge godine, čeka izaslanstvo svog sela koje će je, na čelu s župnikom, doći moliti da se vrati. Zna ona da nitko ne može dugo živjeti u potpunom mraku. Što tako dugo čeka, sasvim joj je razumljivo jer zna da su njezini suseljani strašni tvrdoglavci i glupani.

Biti čovjek: *Zabluda je uvijek ista: očekujemo priznanje od drugih da bi se osjetili prihvaćeni, vrijedni — živi. Naš ‘stari čovjek’ — ego, živi jedino onda kad je potican pljeskom i odobravanjem okoline. Ukoliko priznanje izostane, u dušu nam se uvuče čemer — ‘nitko me ne voli, ništa ne vrijedim...’ Stoga dobar dio života trošimo pokušavajući zadobiti ‘ljubav’ i naklonost od ljudi koji nas okružuju. Rado se nalazimo u blizini onih koji nas hvale, prihvaćaju, ‘vole’, — a kao kugu izbjegavamo one druge koji nas ‘ne vole’, a ponekad ih i preziremo i ogovaramo. (...) Znakovito je da Isus savjetuje suprotno našoj praksi: ‘Ljubite svoje ne-prijatelje.’ Hm...!? Osjetili ste, vjerovatno, onu povremenu potrebu napričati se sa svojim prijateljima jer ste ponekad*

potišteni, — i neshvaćeni. Kad se tako nađemo s prijateljem, mi govorimo o sebi: svojim planovima, svojim neostvarenim talentima, o nerazumijevanju s kojim se susrećemo, o nezahvalnosti prema nama... zatim naš/a prijatelj/ica to isto nama govori o sebi. Nakon nekog vremena provedenog u uzajamnom tješnju, razumijevanju i divljenju dobivamo svoju porciju potvrde vlastite vrijednosti, te sigurnost i snagu s kojom kasnije lakše podnosimo svakodnevicu. Nema u tome ništa osobito loše, ali možda ipak postoji nekakav drugačiji i bolji život?! Istina, ako nema Boga onda je ovakvo tješnje jedini način preživljavanja. Ako nema Boga, onda snagu za život možemo dobiti jedino od svijeta, društva, okoline... Ako nema Boga, onda ‘ljubite ne-prijatelje’ nije dobar savjet. Ako nema Boga, ne preostaje nam ništa drugo osim napuhavanja našeg ‘starog čovjeka’ — ega, jer ako mu dopustimo da umre, mi ćemo umrijeti s njime. Dakle, za onoga tko svoj život ne naslanja na Božje ruke, — bilo da u Boga ne vjeruje, bilo da je njegova vjera samo ukras, makar on toga ne bio svjestan, — nema druge opcije doli napuhavati vlastiti ego da bi se osjetio živim. No, priznajem, čak i unutar takvog načina života može se biti čovjek koji drugima želi, često i čini, dobro.

Biti kršćanin: *Ali ako postoji Bog onda tvoja vrijednost ne pridolazi iz ljepote, priznanja ili pohvale nego od Boga koji je prisutan u srcu tvoga srca. Ako smo zaista primili Duha Svetoga, ako zaista u nama Duh moli: Abba — Oče, ako smo zaista suumrli, suukopani i suuskrsli s Kristom, ako smo zaista krštenjem postali dionici božanske naravi..., onda, ljuštenje, nestajanje i napokon smrt ‘starog čovjeka’ — smrt kroz nepriznavanje okoline, kroz neprihvaćanje, kroz patnju i bezvrijednost u očima svijeta, kroz poniznost i molitvu, kroz opraštanje i ljubav prema neprijateljima... — u nama ostavlja prostor za rast ‘novoga čovjeka’ — Krista ‘koji se oblikuje u nama’ (usp. Gal 4,19). Čuli ste već bezbroj puta u crkvi ili ste pročitali u duhovnim knjigama: “Nemoj nikada govoriti o sebi, ako ne moraš; nemoj se nikada opravdavati ako te nepravedno optuže; ako želiš biti najveći — budi najmanji; ako hoćeš biti prva — budi zadnja; ne traži svoje; raduj se kad te progone i sve zlo slažu protiv tebe; ako te netko udari po jednom obrazu — okreni mu i drugi; nemoj nikada upadati u samosažaljevanje...” Sve ovo neostvarivo je bez i s p o v i j e d i — koja je uništavanje proizvoda ‘starog čovjeka’ — grijeha; e u h a r i s t i j e — koja je hrana koja jača ‘novog čovjeka’, Krista, kojeg srce u nama kuca još tamo od krštenja; čitanja E v a n ğ e l j a — žive i djelotvorne Riječi Božje koja je oštija od svakoga dvosjekla mača koja prodire dotle da dijeli dušu i duh, zglobove i moždinu te prosuđuje nakane i misli srca (usp. Heb 4,12); m o l i t v e — koja je poniranje u dubine srca našega srca gdje prebiva Bog. (Petar Nodilo, preuzeto s bitno.net)*